

ဒီတိုက်ကူးသင်တန်း

မြောင်းပြင်မောင်ကို

လမ်းမတော်ပိုးတုတ်၊ ဆင်ပိုးထွန်း

အပါအဝင်

ထောင်တွင်းဝတ္ထုတိုများ

အောင်ကျော်

စာရေးဆရာထောင်ပိုင်ကြီးမြောင်းမြမောင်ကို

လွမ်းတယ်လေ့ ... (သို့မဟုတ်) ဆရာကြီးမြောင်းမြမောင်ကို၏ သူ့ဘဝ၊
သူ့စာ

(၁)

“ထောင်တွင်း၌ မိလ္လာသိမ်းသောအလုပ်ကို ထောင်ဥပဒေ၌
ဇာတ်ရှိသောအကျဉ်းသမားများ အား မခိုင်းရဟုဖော်ပြထားသည်။ ဘယ်ကလောက်
ဖနောင့်နဲ့ပေါက်ဖို့ကောင်းတဲ့ ဥပဒေလဲလို့။ အင်္ဂလိပ်ကြီး လုပ်ပစ်ခဲ့သည့်ဥပဒေ။
အခုထိမပြင်သေးပဲ ရှိနေသည်မှာလည်း ဒို့ဗမာများ၏ ကုသိုလ် ဟုပင်
ပြောရမည်ဖြစ်၏ ။

ဇာတ်ဆိုသောစကားသည် ရုပ်သေးကိုမဆို၊ ရုပ်ရှင်ကိုမဆို
ဇာတ်ကိုပင်ဆိုကြောင်းသေသေ ချာချာမှတ်ကြပါကုန်။

သို့ဖြစ်ရာ ဇာတ်ရှိသောသူများသည် အဘယ်နည်း။ ကုလား၊ တရုတ်၊
အင်္ဂလိပ် သူတို့အား လုံးကိုဆိုရမည်။ ဆိုထိုက်သည်။ မဆိုသူသည် ဉာဏ်မရှိ။
ဇာတ်မရှိသူမှာ ကိုရွှေဗမာသာဖြစ်သည် ဟု ထောင်ဥပဒေက
မလိမ့်တပတ်လုပ်နေလေသည်။ ဟုတ်လည်းဟုတ်ပါသည်။ မူဆလင်ကုလား သည်
ဗမာနှင့်အတူတူမစား။ ဟိန္ဒူသည် ဗမာနှင့်အတူမစား။ ဘာကြောင့်၊ ဇာတ်ရှိလို့။
တရုတ်သည် ဗမာနှင့်စားခြင်းကို အလိုမရှိ။ အဘယ်ကြောင့်နည်း။ ငါးပိမစားလို့။
ဟုတ်ပြီ။

ကဲ ... ဒို့ဗမာ သာကီဝင်တွေကရော ဘယ့်နှယ်လဲ။ ဟဲ ... ဟဲ။
ဘယ်သူနှင့်ဖြစ်ဖြစ် အားလုံး ကိုတုတ်ပါသည်။ ဒါကြောင့် သူ့မှာဇာတ်မရှိ။
ကုလားချက်ချက်၊ တရုတ်ချက်ချက် အားလုံးကိုမရွံ့ မ ရှာစားသည်။ ဗမာထီးလည်း
ဒီလို။ ဗမာမလည်း ဤနည်း။ ယင်းဗမာထီးတို့ ဗမာမတို့ကောင်းမှု ကြောင့်

ထောင်တွင်းမိလ္လာ၌ ဇာတ်မရှိသောဗမာတို့သည် မိလ္လာချီးသေးကျုံးရန် ပါရမီဓာတ်ခံရသွား ကြလေသတည်း။

သို့နှင့် ထောင်တွင်းမိလ္လာဟူသည် ဒို့ဗမာသာကျုံးရသော ဘုန်းနှင့် ကံနှင့်အလုပ်ဖြစ်လာ လေသည်။ ”

(“ထောင်ကျခြင်းတော့ မတူပါလေ”/ ၁၉၆၂ ဒီဇင်ဘာသွေးသောက်)

“ထောင်ပိုင်ကြီးသည် ငှက်ဖျားတက်သည့်အသံဖြင့်ပင် ခပ်မြန်မြန်ပင်စင်သွားမှပဲဟု ညည်း သံကြားရပါသည်။ သူက ကျွန်တော်တို့ကို တစ်လှည့်ကြိမ်းပြန်ပါသည်။ သူက ဘူးဝမှာနေရသူဖြစ်၍ မထောင်းတာပါ။ လူကြီးဖြစ်၍ တာဝန်ရှိတာကတော့ မှန်ပါသည်။ ခက်တာက ကျွန်တော်တို့တစ် တွေအကျဉ်းသားများနှင့်လုံးထွေးနေရသော ထောင်မှူးပါမွှားများသာဖြစ်ပါသည်။ ထောင်ပိုင်ထောင် မှူးကြီးကကြိမ်း၊ အကျဉ်းသားက မလေးမခန့်လုပ်နှင့် ဘယ်ကိုသွားရမည်မှန်း မသိတော့ပါ။ သို့နှင့် မိလ္လာသိမ်းမည့် အကျဉ်းသားရစေခြင်းငှာလည်းကောင်း၊ ထောင်ပိုင်အကြိမ်းအမောင်း မခံရစေခြင်း ငှာလည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်တို့ကဉာဏ်ကိုသုံးရပါသည်။ အကျဉ်းသားမစင်ကျုံးသူအား လာဘ်မှန် မှန်ထိုးရခြင်း ဖြစ်ပါသတည်း။

ကြားလို့မှ ကောင်းကြသေးရဲ့ လားခင်ဗျာ။ ထောင်ဆိုသည်မှာ လုံခြုံရေးကအရေးကြီးရာ အ ပြင်လူမိလ္လာသမား ထောင်တွင်းသို့ဝင်ကာ အပြင်နှင့်အဆက်အသွယ်ရှိမည်ဖြစ်၍ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ထို့ ကြောင့် အပြင်ရာဇဝတ်ပြစ်မှုခံနေရသူ၏ ဖခင်ကို လက်ဆယ်ချောင်းနှင့်ရိုးရိုးလုပ်စားသူက ဝင်ကျုံး ပေးရမည်ဆိုက ကြား၍ လည်းမနိပ်နိုင်ပါ။

ကျွန်တော်တို့ထောင်မှူးများက အကျဉ်းသားကို လာဘ်ထိုးပြီးခိုင်းရသည်ကမှ နိပ်တိတ် တိတ်နှင့်ဟန်ပြကောင်းပါသေးသည်။ ဒါက ထောင်မှူး၏ ဉာဏ်မျှသာ ရှိပါသေးသည်။ ထောင်ပိုင် တစ်ဦး၏ ဉာဏ်မှာ

လက်ဖျားခါလောက်သည်ကို တစ်ဆင့်ကြားရပါသည်။

သူ၏ ထောင်တွင်းမစင်ကပ်ဆိုက်၍ လစ်လပ်သောဝါဒါနှစ်ဦး၏ နေရာတွင် ရိုးရိုးဝါဒါအားမခန့်ပဲ မိလ္လာကုလားနှစ်ဦးအား ဝါဒါစာရင်းသွင်းပြီးလခစားအဖြစ်ခန့်ထားလိုက်ခြင်းဖြင့် မိလ္လာကိစ္စလည်း ပြီး၊ ထောင်ဝါဒါ၏ အင့်အတန်းလည်း မစင်ကျုံးသောအဆင့်သို့ရောက်ကုန်၍ တဝါးဝါးရယ်ရကြောင်း ကိုလည်း လူ့သတင်း လူချင်းဆောင်၍ ကြားသိရပါသည်။

(“ထောင်နှင့်သပိတ်”/ စာပေဗိမာန် ၁၉၆၁)

ဟုတ်ကဲ့ ...။ ခပ်နေ့နေ့ ခပ်ထွေထွေ မချိတရီ ငြိတိတိဖြင့် မြန်မာပြည်အကျဉ်းထောင်များ က လက်ငင်းလက်တွေ့ဒုတ်ဒုတ်ထိကြုံနေရသည့် ထောင်အတွင်းရေးများကိုအိပ်သွန်ဖာမှောက်၊ ခ ရေစေ့တွင်းကျ တိုင်းသိပြည်သိစူးစူးရဲရဲကြီး ဘွင်းဘွင်းရှင်းရှင်းရေးချပြခဲ့သူ ထောင်စာရေးဆရာကြီး တစ်ဦး၏ စာမြည်းကလေးကို ဆိမ့်ဆိမ့်အိမ့်အိမ့်အရသာ တွေ့တော်မူကြပါလေစ။

အနီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကား မည်သူတဲ့နည်း။

တောင်တောင်အီအီ အတွေးတွေပွားလျက် ခေါင်းမစားလိုက်ကြပါနှင့်ဦး။ “ထောင်မှူးက လေးရွှေမောင်”ကို ပင်တိုင်ဇာတ်ဆောင်အရာထား၍ “ထောင်ပိုင်ကြီးဦးရွှေမောင်” ဘဝရောက်လေ သည်အထိ (၁၉၃၉ ခုနှစ်မှ ၁၉၇၁ ခုနှစ်အထိ လုပ်သက် ၃၂ နှစ်ကာလ) သူ့ဘဝအတွေ့အကြုံများ ကို “သွေးသောက်”၊ “မြဝတီ”၊ “ငွေတာရီ”၊ “ရှုမဝ”၊ “ရှေ့သို့”၊ “စာပေဗိမာန်” စသည့်မဂ္ဂဇင်းများ၌ ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်၊ ဆောင်းပါး ၃၀၀ နီးပါးမျှ တရစပ်ရေးသား မှတ်တမ်းတင်ထားခဲ့သည့်ထောင်ပိုင် ကြီးဦးမောင်ကို “မြောင်းမြမောင်ကို” ဖြစ်ပါသတည်း။

စာပေဗိမာန်အပါအဝင် “သွေးသောက်”၊ “ရှုမဝ”

စာပေတိုက်များမှလည်း လုံးချင်းဝတ္ထုအ တိုအရှည်(၂၀)ခန့်ကို စဉ်ဆက်မပြတ် တရစပ်ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့ပါသေး၏။

သူ့ခေတ်သူ့အခါ(၁၉၅၈ - ၁၉၇၂) က စာရေးနိုင်အား အလွန်ကောင်းသည့်စာရေးဆရာကြီး များစာရင်းတွင် ထိပ်တန်းကပါခဲ့ရုံသာမက သူရေးသမျှ သူ့စာသူ့လက်ရာများကလည်း လက်ကမချ ချင်လောက်အောင်ပင် လက်စွမ်းထက်လှသည်။ ဖမ်းစားနိုင်လှသည် ... တဲ့။

ယခု ဤစာအုပ်တွင် ဆရာကြီး၏ “လမ်းမတော်ဖိုးတုတ်”၊ “ဆင်ဖိုးထွန်း”၊ “သခင်လှမြိုင်ကို ဖမ်းခဲ့စဉ်က”၊ “စံ၊စံရာထောင်ကျွန်း”၊ “ကိုကိုးကျွန်းထောင်ပြေးကြီး” စသည့် နာမည်ကြီးနာမည် ကျော်ဝတ္ထု(၅)ပုဒ်ကို ထုပ်ထုပ်ပိုက်ပိုက် စုစည်းထုတ်ဝေလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

*

(၂)

ဆရာကြီးမြောင်းမြမောင်ကိုရဲ့ စာတွေကို ကျွန်တော်ကတော့သိပ်စွဲခဲ့တာပဲ။ “ကြက်ကုလား” တို့၊ “မြောင်းမြမှ သခင် ၄၂ဦး အသတ်ခံရစဉ်”တို့၊ “ဆင်ဖိုးထွန်း”တို့၊ “လမ်းမတော်ဖိုးတုတ်”တို့ အဲဒီ ဝတ္ထုကလေးတွေကိုဆိုရင် အခုထိမမေ့သေးဘူး။ ဆရာကြီးက အရေးမှာသာဖတ်ချင်စဖွယ် ခပ်ရွှင် ရွှင်ခပ်သောသောဆွဲခေါ်သွားနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဇာတ်ကိုမထင်မှတ်တဲ့ “အလှည့်”ကလေးတွေနဲ့ တစ်တွန့်နှစ်တွန့် ကြက်တွန့်တက်သလိုတက်တက်ပြီး ဇာတ်ရှိန်ကိုမြှင့်ယူသွား၊ သယ်သွား၊ မထင်မှတ်ချိန်ကြီးကျကာမှ ပြုန်းခနဲ ဒိုင်ခနဲ တိခနဲ ဘရိတ်အုပ်ရပ်ချလိုက်ပြီး

ဖတ်တဲ့သူရင်ထဲကိုအတွေး ပြောတဲ့တွေ့စွပ်ခနဲ စွပ်ခနဲ စိုက်ပစ်ခဲ့တတ်တာမျိုးမှာ သိပ်လှတာ။

အဖွဲ့သိပ်လိမ္မာတာ၊ အိုင်ကျင်းယက်တာ၊ ဇာတ်ခင်းဇာတ်ဖြေ သိပ်အဝါးဝတာ။ ပြီးတော့ ဆ ရာကြီးစာဖတ်ရင်းတစ်ယောက်တည်းကြိတ်ပြီး တခွီခွီနဲ့ကို ဘဝင်ခွေ့ရအောင်ကလိနိုင် ဖမ်းစားနိုင် တာ။ အဲ ... ရယ်စရာတန်းလန်းကြီးကနေ “ဟာ”ခနဲ “ဟင်”ခနဲ လှိုက်ပြီးမောသွားရလောက်တဲ့ အ ကွက်မျိုးတွေကိုလည်း လုပ်လားလုပ်တတ်ရဲ့ ။

ဇောက်တိဇောက်ထိုး အမြီးအမောက်မတဲ့တဲ့ လောကသဘာဝခလေ့စရိုက်တွေကို ချိုးချိုးဖဲ့ ဖဲ့ထွေတဲ့၊ သရော်တဲ့၊ ကော်တဲ့၊ ခတ်တဲ့ဘက်မှာလည်း လက်သံပြောင်လိုက်သေးရဲ့ ဗျာ။ ကျွန်တော် တစ်ဦးတည်းသဘောမှာတော့ဖြင့် ဝတ္ထုတိုသမားတွေထဲမှာ သူတို့ခေတ်က “မြောင်းမြမောင်ကို”နဲ့ ဆရာဝန်စာရေးဆရာ “မောင်သင်”ကို အစွဲဆုံးပဲ။

ဆရာကြီး၏ စာများကို တစ်ခေတ်ဆန်းပြန်လည်ထုတ်ဝေကြဖို့ ဆရာကြီး၏ သားသမီးများနှင့် စာပေသားမြေးများ တာစူအတိုင်အပင်ပြုမိကြတော့ ထိုစကားဝိုင်းမှာ “ဂမ္ဘီရလောက” နှင့် “သည်း ထိတ်ရင်ဖို” မဂ္ဂဇင်းညီနောင်တို့၏ တာဝန်ခံစာတည်း ဆရာဦးစိန်ဝင်းစိန်ကသည်သို့လွှမ်းလွမ်းတတ ပြောခဲ့ဖူးသည်။

“ကလောင်မညှိုး စာမသေ”သေးသည် ဆရာကြီး၏ စာပေအာနိသင်များကို သိသိမှတ်မှတ် ဂုဏ်တင်ချီးပလိုက်ခြင်းဟု ခံစားခဲ့ရ၏ ။

“ဟာ ... ဆရာကြီး “မြောင်းမြမောင်ကို”ရဲ့ စာတွေကို ပြန်ထုတ်ကြဖို့တဲ့လား။ ကောင်းဗျာ ... ကောင်း၊ သိပ်ကိုကောင်း။ မြန်မြန်စီစဉ်ကြဗျာ။ ကျုပ်တို့စာရေးဖော်ချင်းတောင်မှပဲ “မြောင်းမြမောင် ကို”ရဲ့ စာတွေကို “သွေးသောက်”၊ “မြဝတီ”၊ “ရှုမဝ” မဂ္ဂဇင်းတွေထွက်ပြီဆိုတာနဲ့ အလှအယက် စောင့်ဖတ်ခဲ့ကြရတာ ။

ဘာတဲ့ ... ရှုမဝမှာပါခဲ့တဲ့ “လာလာလေလိုက်ခဲ့တော့”တို့၊ “ချစ်ရင်ဖြင့် ပြုံးပါကွယ်”တို့ဆိုရင် အခေါက်ခေါက်အထပ်ထပ်ဖတ်ဖတ်လို့ကို မဝနိုင်ဘူး။ သူ့စာတွေက အဲဒီ လိုစာတွေချည်း။ ထောင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ထောင်စာပေ စာရေးဆရာတွေထဲမှာဆိုရင်လည်း သူ့အစောဆုံးပဲထင်တယ်။ သူ့ကိုယ် တိုင်က ထောင်မှူး၊ ထောင်ပိုင်လည်းဖြစ်နေပြန်၊ စာရေးဆရာညာဉ်ကလည်း ထက်ထက်သန်သန် စေးစေးပိုင်ပိုင်ကြီးရှိနေတာဆိုလေတော့ သူရေးလိုက်သမျှ သူ့“ထောင်ဝတ္ထု”တွေဟာလေ သဘာဝ ကျပြီး ထိလိုက်ပုံများမပြောပါနဲ့တော့။ ၁၉၆၀-၇၀ တစ်ဝိုက်ကတော့ သူ့ခေတ်လို့ဆိုရမလောက်ပါပဲ”

စကားကြုံခိုက် ဆရာကြီးမြောင်းမြမောင်ကိုနှင့် ခေတ်ပြိုင်ဟုဆိုတန်ရာသည့် အသက်(၈၀) သာသာကဗျာဆရာ၊ စာရေးဆရာကြီး(ဦး)အောင်သာမိုးကလည်း အားပါးတရ သည်သို့မှတ်ချက်ပြု သည်။

ဟိုးတစ်ခေတ်က အပြိုင်းအရိုင်း၊ အပြိုင်အဆိုင် “သွေးသောက်”၊ “ရှုမဝ”၊ “မြဝတီ”၊ “ငွေတာ ရီ” မဂ္ဂဇင်းညီနောင်များ၏ ရွှေခေတ်ကို မှန်းမိတမ်းယောင်။ “မြောင်းမြမောင်ကို”ဟူသည့် ကလောင် တစ်ချောင်းတလက်လက် တောက်စားခဲ့ဖူးသည့်ကာလများတည်း။

ဆရာကြီး၏ စာများကို စွဲစွဲလမ်းလမ်းစောင့်၍ ဖတ်ခဲ့ရဖူးပါသည်ဆိုသည့် စာဖတ်သူတစ်ဦး (ဆရာဦးဇော်လင်း၊ အင်ကြင်းအိမ်နည်းပြ၊ အင်းစိန်)ကလည်း တခုတ်တရ တဖွဲ့တနွဲ့ ဤသို့လွှမ်းမိုး သည်းပြလိုက်ချေသေး၏ ။

“ဆရာကြီး စာရေးကောင်းလိုက်ပုံကတော့ သူ့ဇောတ်လိုက်“ရွှေမောင်”ဟာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်၊ အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်လိုကိုဖြစ်ကရော။ ဒီတစ်လ ရွှေမောင် ဘာတွေကြုံရဦး မှာလဲ။ ဒီဝတ္ထုထဲမှာ ရွှေမောင် ဘာတွေဘုတ်သုတ်ခဖြစ်ဦးမှာလဲ။ ဘယ်လိုထောင်ဇာတ်လမ်းဆန်း ဆန်းတွေကို ဖတ်ရဦးမှာလဲ။

တစ်လတစ်လအသက်အောင့်ပြီး အာရုံတင်ထားရင်းနဲ့စောင့်ဖတ်ခဲ့ရတာမျိုး။
“ထောင်”ဆိုတာကလည်း တော်တန်ရုံအရပ်သားတွေ မသိနိုင်တဲ့
နယ်စိမ်းလောကစိမ်းမ ဟုတ်လား။ သိခွင့်ရသမျှက ဆန်းနေတာတွေချည်းပဲ။

ဒီအထဲ ကျုပ်တို့စာရေးဆရာကြီးကလည်း မထင်တာတွေကိုတစ်ဆစ်ချိုး
ကောက်ကောက် လှည့်ပစ်လိုက်တတ်သေးတာ။ “ဘဝကြမ္မာ”တို့၊
“စံ၊စံရာထောင်ကျွန်း”တို့၊ “ကိုကိုးကျွန်းထောင်ပြေး ကြီး”တို့ပါခဲ့တဲ့
သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်းအဟောင်းတွေဆို အခုအထိ အိပ်ရာဘေးမှာရှိနေတုန်း။ သတိ
ရတိုင်း ထ၊ဖတ်၊ ဖတ်တိုင်း မရိုးအောင်ကောင်းတဲ့စာတွေဗျ” ... တဲ့။

ဆရာကြီး၏ စာပေခေတ်တစ်ခေတ်ကို သိမီခဲ့ကြသူတို့၏ အလွမ်းရင့်ရင့်
စာအရသာခံ စမြို့ ပြန်သံတွေ။

သို့ဆိုလျှင် ... ပညာရှင်တို့၏ စကားဝိုင်းတွေ၌ ကော
“မြောင်းမြမောင်ကို”၏ စာတွေအပေါ် မည်ကဲ့သို့အကောက်အယူရှိခဲ့
သဘောထားခဲ့ကြပါသနည်း။

“သရုပ်ဖော်စာပေ၊ ဘဝသရုပ်ဖော်။

ဤဝေါဟာရနှစ်လုံးကို ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးသည့်နောက်
မကြာမီတွင်ကြားနာရဖတ်ရှုကြ ရသည်။ နိုင်ငံရေးအသိအမြင်
ကြွယ်လာသည်နှင့်အမျှ စာပေဝေါဟာရများ၊ စာပေသဘောတရား များသည်လည်း
စာပေနယ်တွင်ပေါ်ပေါက်လာခဲ့၏ ။

ထိုခေတ် ထိုအချိန်အခါတွင်ထွက်ပေါ်လာသော ဂျာနယ်၊
မဂ္ဂဇင်းများတွင် သရုပ်ဖော်ဝတ္ထု များကြိုကြားပါလာတတ်သည်။
သရုပ်ဖော်ဝတ္ထုတိုရေးသူများ စိုက်လိုက်မတ်တပ်ရေးသည့် က
လောင်များလည်းထင်ရှားပေါ်ထွန်းလာကြ၏ ။

သရုပ်ဖော်ဝတ္ထုများသည် စင်စစ်အားဖြင့်

ပုံတူကူးယူဖော်ပြသောဝတ္ထုများမဟုတ်ပေ။ မိမိ တွေ့မြင်ကြားသိသော လောကခြင်းရာတို့ကိုမူတည်၍ စိတ်ကူးဉာဏ်ဖြင့် အနုပညာအဆောင်အ ထွတ်များ ပြောက်မွမ်းကာရေးသားကြရခြင်း ဖြစ်၏ ။

သို့သော်စိတ်ကူးဆိုသည်မှာ အချို့သောသူတို့လက်လွှတ်စပယ် ပြောကြရေးကြသော “စိတ် ကူးယဉ်ခြင်း”ကား မဟုတ်ပါ။ တီထွင်ဖန်တီးသောစိတ်ကိုကသာ ဆိုလိုသည်။

“မြောင်းမြမောင်ကို”၏ ပင်တိုင်ဇာတ်ဆောင်မှာ ထောင်မှူးရွှေမောင်ဖြစ်၏ ။ ထောင်မှူးရွှေ မောင်ပါဝင်သောထောင်သား၊ ထောင်အမှုထမ်း ဆက်ဆံရေးဝတ္ထုတိုများမှာ သရုပ်ဖော်ဝတ္ထုများဖြစ် ၏ ။ ထိုဝတ္ထုတိုများသည် အလွှာစုံလူ့လောကကို တစ်ဆင့်ဖောက်သည်ချနေသည်ဟု ဆိုနိုင်၏ ” ... တဲ့။

ရန်ကုန်မြို့ ၊ ဂျူဗလီခန်းမတွင် ၁၉၇၈ ခုနှစ်၊ မတ် ၂၀ မှ ၂၅ အထိကျင်းပခဲ့သော “ဝတ္ထုတို စာတမ်းဖတ်ပွဲ” ၌ စာတမ်းရှင် “ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း”၏ “ဝတ္ထုတိုဖြင့် ဘဝဓလေ့သရုပ်ဖော်ခြင်း” စာတမ်းပါ ဆရာကြီးမြောင်းမြမောင်ကို၏ ဝတ္ထုတိုများအပေါ် အကဲဖြတ်သုံးသပ်ချက်ဖြစ်၏ ။

ဪ... တို့ဆရာကြီး၏ စာကား ဤသို့ရှိပေတကားဟု တဆိမ့်တအိမ့် ပီတိပွားမိရပြန်တော့ သည်။

*

(၃)

စာပေနယ်ပယ်တွင် အကြောင်းတစ်ခုခုကို၊ အချက်တစ်ခုခုကို၊

သဘောတစ်ခုခုကိုသိဖို့မှတ် ဖို့သက်သက်ရေးသော “သုတစာပေ”လည်းရှိသည်။
လောက၏ အဖြစ်အပျက်ကိုလည်းကောင်း၊ စာ ဖတ်သူတို့၏ စိတ်၌
မြင်ယောင်ကြားယောင်ဖြစ်အောင်ပြု၍ ရသနှစ်သက်ခြင်းအမျိုးမျိုးကိုပေး၍ စာ
ရေးသူ၏ ဘဝအသိအမြင်ကိုစာဖတ်သူ၏ စိတ်သန္တာန်၌
သူ့အလိုအလျောက်ပေါ်လာထင်လာအောင် ပြုစွမ်းနိုင်တတ်ရာသော
“ရသစာပေ”များလည်း ရှိသည်။

ဆရာကြီး မြောင်းမြမောင်ကို သူ့တစ်ဘဝလုံး
တခုတ်တရထုပ်ထုပ်ပိုက်ပိုက် ဖန်တီးချိန်ထား ရစ်ခဲ့သော သူ့စာများသည် ထို
“ရသစာပေ”အရိပ်အောက် အဝန်းအဝိုင်းအတွင်း၌ ရှိနေအံ့ထင်ပါ သည်။

“ရသစာပေ”၏ တာဝန်သည် စာဖတ်သူများအား ဗဟုသုတတွေ၊
အဆုံးအမတွေ၊ နီတိကျင့် ဝတ်တွေကိုဝေမျှပေးရန်မဟုတ်။ စာဖတ်သူ၏
စိတ်စေတနာကို နှိုးဆော်ပေးရသောအလုပ်သာလျှင် ဖြစ်သည်။
နှစ်သက်ခြင်းကိုဖြစ်စေလျက် ထိုနှစ်သက်ခြင်းနှင့်တစ်ပါတည်း ဘဝအသိတစ်ခုသည်
စာ ဖတ်သူ၏ စိတ်၌ သူ့အလိုလိုသာ စွဲငြိသွားစေအောင်ဖန်တီးရခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

စာဖတ်သူ၏ ရင်ကို ပုတ်နှိုး၍ စိတ်စေတနာတို့
နှိုးကြားသက်ဝင်လာအောင်ပျိုးရသည့်စာဖြစ် ၍
ထူးထူးလည်လည်ဖတ်ချင့်စဖွယ်ရှိအောင် ပြုပြင်စီရင်တတ်ရပါသည်။
သိစရာမှတ်စရာ အချက် အလက်များထက် စိတ်ဝင်စားညွတ်နူးဖွယ်
လူ့စရိုက်လူ့သဘာဝ လူ့ဓလေ့အမူအရာ အဖြစ်အပျက် များကပေါ်ပေါ်ထင်ထင်
အကဲသာ၍ နေတတ်ပါသည်။

“ရသစာပေ”ကောင်းသည် သက်ရှိသက်မဲ့ဝန်းကျင်ဘဝ၌ မြင်နေ၊
ကြားနေ၊ ကြုံတွေ့နေရ သည့်အာရုံတို့အပေါ် စာရေးသူ၏ စေတနာသက်ရောက်၍
သူ့အမြင်၊ သူ့အကြား၊ သူ့အတွေ့အကြုံ တို့ကို သူ့စေတနာဖြင့်အရင်းအနှီးပြုလျက်
ဖွဲ့အပ်သည့်စာမျိုးဖြစ်သည်။ စာဖတ်သူ၌ ထိထိရရ ရိုက်

ခတ်သည့်နှစ်သက်ခြင်းဂယက်ကြောင့် ကိုယ်မှအပ တစ်ပါးလောက၏ အကြောင်းချင်းရာများကို သ တိပြုတတ်၊ စာနာနားလည်တတ်၊ ခံစားတတ်အောင် “စွမ်း”သည့်စာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုးရာပါသည်။

သို့ဆိုလျှင် ...

ဆရာကြီး မြောင်းမြမောင်ကို၏ ရင်နှစ်သည်းချာ စာကလေးများသည်မူချပင် စာဖတ်သူအား နှစ်သက်ခြင်းဖြင့် ဖမ်းစားပျော်ဝင်သွားစေနိုင်မည့် “ရသစာ”အစုအဝေးကြီးဟု ယုံယုံရဲရဲဆိုကြည့်ချင် သည်။

ယခု ဤစာစု၌ ဆရာကြီး၏ ထင်ထင်ရှားရှား စာပေလက်ရာငါးပုဒ်ပါဝင်သည်။

အကြောင်းအရောအရ တင်ပြပုံအရ စာရေးသူသက်ဝင်သော စေတနာအမှုအရာများအရ “အသွေးမတူ အဆင်ကွဲသည့်” ရသသစ်သီးအမယ်ငါးမျိုးကို အလင်းစိုစိုအောက်မှာ စားချင့်စဖွယ်၊ ရှုချင့်စဖွယ် စုစည်းပြင်ဆင်တည်ခင်းပေးထားသည်ဟု သာသာကဲကဲကလေး ညွှန်းလိုက်ချင်၏ ။ ရှု လှည့်ပါဘိ။ စားသုံးပါဘိ။

*

လမ်းမတော်ဖိုးတုတ်

“ဘာကိစ္စလဲဗျာ”

သူသည် နာမည်ကျော်ဇာတ်လိုက်မင်းသား ဗိုလ်ဗကိုပင်ဖြစ်သည်။ စာပေဗိမာန်အုပ်ချုပ်ရေး မှူး တာဝန်ယူထားရချိန်ဖြစ်၏ ။

“ကျွန်တော် မြောင်းမြမောင်ကိုပါပဲ”

“ဟေ... “လမ်းမတော်ဖိုးတုတ်” ရေးတဲ့ စာရေးဆရာကိုး။ ကောင်းပါ့ဗျာ
... စာရေးတာတယ် ကောင်း”

ကျွန်တော်သည်သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်းတွင် “လမ်းမတော်ဖိုးတုတ်”ဟု
တစ်ချိန်ကမြန်မာပြည် တွင်အတော်နာမည်ကြီးခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးအကြောင်းကို
“ဥပမာပြရမှာဖြင့်” အမည်နှင့်ဝတ္ထုတို တစ်ပုဒ်ရေးသားခဲ့ရာ ထိုဝတ္ထုတိုကိုပင်
စာပေဗိမာန်က အကျယ်ရေးသားပေးရန်တိုက်တွန်းခဲ့၍ “လမ်းမတော်ဖိုးတုတ်”
လုံးချင်းဝတ္ထုတစ်ပုဒ် စာပေဗိမာန်ကဖြန့်ချိခဲ့၏ ။

“ကျွန်တော် အစကပြောသားဗျ။ ဒီစာအုပ်ကို
သောင်းငါးထောင်လောက်တင်ရိုက်ပါဆိုတာ စာအုပ်ငါးထောင်ကျော်ထဲရိုက်တာ
(၃)ရက်နဲ့ကုန်သွားတယ်။ အခု ဒုတိယငါးထောင်ရိုက်ပြီး ဖြန့်နေ ပြီ။
ခင်ဗျားစာအုပ်သိပ်ကောင်း”

ကျွန်တော့်အား ဗိုလ်ဗကိုကဲ့သို့ပညာရှင်တစ်ဦးက ချီးကျူးသည်ကို
မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်သွားသည်။ ဆရာကြီးငွေဥဒေါင်းက
အားရဝမ်းသာလက်ဆွဲနှုတ်ဆက်၍ ဆေးပြင်းလိပ်ခဲကာ ကျွန်တော့်အားပြုံးပြုံးလေး
ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ မှတ်ချက်ချ၏ ။

“စာရေးကလည်း ကောင်းပါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားကို ကျုပ်က
ကလောင်ဟောင်းပဲထင်နေတာ။ ဟို တုန်းကရေးဖူးသလား”

“ကျွန်တော် အရင်မရေးဖူးပါဘူး။ မနှစ်ကမှ စ ရေးတာ။
သွေးသောက်ကစပြီး ပွဲထုတ်ပေး တာပါပဲ”

“အေး ... အေး ... ကောင်းပေဗျာ။ ဒီလိုဆို ခင်ဗျားဗိုက်ထဲမယ်
စာရေးနိုင်တဲ့အစိုင်အခဲရှိလို့ ပဲ။ ရှေ့ လျှောက် ရေးသာရေးပေတော့။ အဲ ...
တစ်ခုတော့ရှိတယ်လေ။ ခင်ဗျားစာက တို့ကာသီကာ အမြီးတိခေါင်းတိတော့

နည်းနည်းပါးပါးလုပ်ရတယ်။ စာတစ်ခုနဲ့တစ်ခု အဆက်နည်းနည်းပါးပါးပေါ့ လေ။ ဝတ္ထုရေးနည်းတွေ ဘာတွေတော့ သိမှာပေါ့”

“ကျွန်တော်တော့ ဘာမှမသိပါဘူး။ ကျွန်တော့်စိတ်မယ်ပေါ်လာတာကို ရေးလိုက်တာပါပဲ”

“ဟာ ... ဒါလည်းကောင်းတယ်။ ကိုယ်ကသိစေချင်သလို သူများသိအောင်ရေးနိုင်တာဟာ ပညာပဲ။ စာရေးတဲ့ပညာဟာ တော်တော်ခက်သား။ လက်ထပ်သင်လို့လည်းမရဘူး။ ဥပမာ သုံးနှစ် ကျမှသိမဲ့ပညာကို သုံးနှစ်ကြာအောင်စာရေးနိုင်မှအလိုလိုသိနိုင်တဲ့ပညာမျိုးဗျ။ ၁၀ နှစ်ကြာမှသိမယ့် ပညာဟာ ၁၀ နှစ်ကြာမှပဲ သိတော့တယ်။ တထစ်ချပြောလို့ မဖြစ်တဲ့ပညာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ။ ဒီလိုသိရတာ သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ခင်ဗျားရေးတဲ့ လမ်းမတော်ဖိုးတုတ်စာအုပ်က ကျုပ်တို့စာပေဗိမာန် စံချိန်ကိုချိုးလိုက်ပြီ။ ဒါ ကို ခင်ဗျားသိထားဖို့ပဲ။ များသောအားဖြင့် စာအုပ်တွေဟာတစ်ကြိမ်ရိုက်တာတောင် နှစ်အတော် ကြာရောင်းယူရတယ်။ ရောင်းမစွဲတော့ “မောင်း”ထဲပါသွားတာပဲ။ “မောင်း”ထဲပါသွားတယ်ဆိုတာ သိလား”

“မသိပါဘူးခင်ဗျား”

“စာအုပ် “မောင်း” ထဲပါသွားတယ်ဆိုတာ လမ်းဘေးမယ် “မောင်း”ကလေးထု ထုပြီး “တစ် ကျပ်တန်ကို လျှော့ရောင်းနေပြီ။ တစ်မတ် ... တစ်မတ်။ ဒူ ... ဒူ...” ဆိုတဲ့သူတွေလက် ရောက်ကုန် တာကိုပြောတာ”

ထိုစဉ် ဆရာတက္ကသိုလ်ထင်ကြီးရောက်လာ၍ ကျွန်တော့်အား အားရပါးရလက်ဆွဲနှုတ် ဆက်ပြီး ...

“ဒီလိုစာအုပ်မျိုးထုတ်ရတာ သိပ်အားရှိစရာပဲ။ နောက်လည်း အတတ်နိုင်ဆုံးရေးစမ်းပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကြိုးစားရမှာပါပဲ။ တစ်ခုတော့ရှိပါတယ်။

ကျွန်တော်ရေးတာက ကျွမ်းကျင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဝါသနာရှိလို့သာ ရေးတာပါပဲ။ ဒီစာအုပ်ကလည်း ကံစွပ်သွားသလား မသိပါဘူး။ နောက်တစ်ခုက စာပေဗိမာန်ရဲ့ ဝါဒပဲဆိုပါတော့။ ဘယ်လိုဟာကို လိုတယ်၊ ဘယ်လိုဟာမျိုးဟာ စာပေဗိမာန်နှင့်မလိုက်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်ကမသိပါဘူး။ ဒီတော့ နည်းနည်းပါးပါးအကြံပေးရင်တော့ တိုးတက်လာမလားထင်လို့ပါ”

“ဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း စဉ်းစားကြတယ်။ ဒီတော့ ခင်ဗျားကစည်း ကမ်းဘောင်ကို မဝင်မှာစိုးလို့ တွေးနေရတာ နဲ့ စာပျက်မှာစိုးတဲ့အတွက် စည်းကမ်းမပေးပဲထားကြ တယ်။ ရေးချင်တာသာ ရေးပို့ဗျာ။ သုံးနိုင်မယ်ဆိုရင် ပြုပြင်ယူမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကြိုးစားပါမယ်”

“အခု ... ခင်ဗျားရေးတဲ့ “လမ်းမတော်ဖိုးတုတ်” က ပထမ “ဥပမာပြရမှာဖြင့်”ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုတို ပါတဲ့သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်းကို ကျွန်တော်ပဲရစ်မြို့ မှာရှိတုန်း ဖတ်ရတာ ။ ဒါနဲ့ချက်ချင်းပဲ စာပေဗိမာန် ကိုကောက်ပြီး စာရေးလိုက်တယ်။ ဒီဝတ္ထုကိုရေးတဲ့လူဆီ စာရေးပြီး အကျယ်ချဲ့ ရေးခိုင်းပါလို့ အကြံ ပေးလိုက်ရတယ်။ ဒီစာအုပ်ဟာ ပဲရစ်မြို့ တွင် ပဋိသန္ဓေယူတယ်ဆိုပါတော့ ... ဟဲ ... ဟဲ ...”

ဤသည်ကား “လမ်းမတော်ဖိုးတုတ်” စာမူ၏ နောက်ခံသမိုင်းတည်း။ စာအရသာကိုမူကား ကိုယ်တိုင်သာဖတ်၍ စည်းစိမ်ယူတော်မူပါဘိ။

ဆင်ဖိုးထွန်း

မှတ်မိကြပါဦးမည်။ ကျွန်တော်တို့ငယ်ငယ် ကျောင်းနေစဉ်အခါ “အလယ်တန်းစကားပြေ လက်ရွေးစင်”ပါ ဝတ္ထု၊ ဆောင်းပါးကလေးများ၊ စာတန်းငယ် (Eassy)ကလေးများမှာ ချစ်ဖွယ်၊ ဖတ် သချင့်ဖွယ်ကောင်းလွန်းလှ၍ စာအုပ်သစ်နံ၊ စက္ကူသစ်နံကလေး တသင်းသင်းမပျောက်သေးခင်မှာ ပင် အမြီးလှန်ခေါင်းလှန်ကာဝမ်းသာအယ်လဲ ကသောကမြောဖတ်ခဲ့ရသည့်အထဲ ထို “ဆင်ဖိုးထွန်း” လည်းပါသည်။ ဗိုလ်တာရာ “ရဲဘော်သုံးကျိပ်”၏ “သိုင်းနယ်မှ ကျားသောင်းကျန်း” တို့၊ တက္ကသိုလ် ဝင်းမွန်၏ “ဆားဒယ်”တို့၊ ဆရာဦးအောင်သင်း၏ “ချိုတကူးနှင့် ဂုဏ်ရည်မတူ” တို့နှင့် အတူပင်။

“စာသင်သားကိုပညာရေးဝန်ကြီးဌာန အသိအမှတ်ပြုကျောင်းသင်ရိုးစာအုပ်(Text Book) မှာတောင် ပြဌာန်းခံခဲ့ရတာ ဆိုတော့ ဆရာကြီးတော့ တော်တော်ထောခဲ့မှာပဲနော် အစ်မ။ တချို့ ဆရာကြီးတွေဆို တိုက်ဆောက်၊ ကားစီးနဲ့ မနည်းကြီးပွားခဲ့ကြဖူးတယ် ဆိုတာကိုး။ ဟဲ့ ... ဟဲ့ ...”

ဆရာကြီး၏ သမီး အစ်မဒေါ်တင်တင်ဝင်းကို ကျွန်တော်ပွားလိုက်မိ၏ ။ ဆရာကြီးစာတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည့် “ဆင်ဖိုးထွန်း”ကို ဤသို့နှယ် အရာဝင်တွင်ကျယ်ခွင့်ရခဲ့ဖူးသည့်အတွက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်း သာစိတ်အခံက ကလိလိုက်၍ ဖြစ်ပါသည်။

သို့နှင့်တိုင် အစ်မမျက်နှာနေက ပျပျမှုန်ချင်သလိုလို။

“ဆရာတို့ထင်ထားခဲ့သလို မဟုတ်ပါဘူးရှင်။ ဖေဖေဟာ အဲဒီ “ဆင်ဖိုးထွန်း” ကြောင့် တော် တော်ကလေး ခံစားသွားခဲ့ရတာ”

“ခင်ဗျာ ...”

“ဟုတ်တယ် ဆရာရဲ့၊ “ဆင်ဖိုးထွန်း”စာမူကို ကျောင်းသုံးသင်ရိုးအဖြစ် ထည့်သွင်းပြဋ္ဌာန်းမဲ့ အကြောင်း ဖေဖေဆီကိုတရားဝင်အကြောင်းကြားတဲ့စာ၊ ခွင့်ပြုချက်တောင်းတဲ့ စာမပြောနဲ့ နှုတ်နဲ့၊ လူနဲ့စကားလေးတစ်ခွန်းတောင် မဟခဲ့ကြဘူးတဲ့ရှင်။ စာမူခချီးမြှင့်ငွေဆိုတာ ဝေလာဝေးပေါ့ရှင်။ အဲ ... အဲ... ဒါတောင် ဖေဖေကစာပေလုပ်သားအမှတ်စဉ် (၀၀၇၂)နဲ့ “စာပေဗိမာန်”ကို အထဲဝင်အပြင် ထွက် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေတဲ့သူရယ်”

“ဟောဗျာ ...”

“ဆင်ဖိုးထွန်း” ကပေမင့်လည်း သူ့ရာဇဝင်ကလေးနှင့်သူ ခေသူမဟုတ်သည့် “ဆင်ဖိုးထွန်း” ပေတကား။

“ဆင်ဖိုးထွန်း”မှာ ဘာတွေကောင်းလို့ ကျောင်းသုံးသင်ရိုးထဲအထိ ပြဋ္ဌာန်းခံခဲ့ရသည်တဲ့လဲ။ ဆက်ဖတ် ... ဆက်ဖတ် ...”။

*

သခင်လှမြိုင်ကို ဖမ်းခဲ့စဉ်က

ဤသည့်စာကလေးနှင့် ပတ်သက်၍ မူ ပြောရဦးမည်။ အမှန်က “ထောင်ဝတ္ထု”မဟုတ်ပါ။ ဆ ရာကြီးငယ်နုစဉ် အကျဉ်းဌာနသို့မဝင်မီ ရဲစုံထောက်(စီ-အိုင်-ဒီ)အဖြစ်လုပ်ကိုင်စဉ်က ဗြိတိသျှအစိုး ရ၏ အလိုတော်အတိုင်း ထိုခေတ်ထိုအခါ ရဲရဲတောက်နိုင်ငံရေးသမား “သခင်လှမြိုင်”ကို ကြိုးကြိုး ကုတ်ကုတ်ဒူပေနာပေခံ၍ ထောက်လှမ်းစုံစမ်းလျက် ရှာဖွေဖမ်းဆီးခဲ့ရပုံအကြောင်း၊ “ရဲအရာရှိ”အ ဖြစ်ရာထူးတိုးမြှင့်ပေးမည့်သင်တန်းကိုပင် စုံရေမက်ရေမတက်ဖြစ်တော့ပဲ အကျဉ်းဌာနမင်းကြီးနှင့် ဇွတ်ဝင်တွေ့ကာ “ထောင်မှူး”အဖြစ်

ဘဝကူးခဲ့ပုံအကြောင်း။ (ကံကောင်းလို့ ခင်ဗျ။ နို့မဟုတ်ခဲ့လျှင် ...

မြန်မာစာပေလောကမှာ “မြောင်းမြမောင်ကို”ဆိုသည့်

ကလောင်တစ်ချောင်းသန္ဓေပင် စနိုင်ခဲ့မည်မဟုတ်။ ဆုံးရှုံးမှုကြီးလိုက်မည့် ဖြစ်ခြင်း။)

ဆရာကြီး၏ ဇာတ်လိုက်ကျော် “ထောင်မှူးရွှေမောင်” ဘဝနိဒါန်း
ဆိုပါစို့။

ဖတ်ကြည့်ကြပါဦးခင်ဗျား။

*

စံ, စံရာတောင်ကျွန်းနှင့် ကိုကိုးကျွန်းထောင်ဖြေးကြီး

ဗြိတိသျှအစိုးရလက်ထက် တစ်ကျွန်းပို့ထောင်ဒဏ် (Transportation for Life) ကျခံရ သည့်တစ်သက်တစ်ကျွန်း အကျဉ်းသားများ၏ ဘဝဖြစ်ထွေကို တိတိကျကျစုံစုံစေ့စေ့ ဖော်ကျူးဖွဲ့နွဲ့ နိုင်ခဲ့သည့် စာနှစ်ပုဒ်။

ယခုအချိန်၌ ထိုသည့် ကျဉ်းထောင်တွေ မရှိကြတော့ပါ။

တစ်သက်တစ်ကျွန်းအကျဉ်းသားဆိုရာ၌ တစ်ကျွန်းပို့ပြစ်ဒဏ် (Transportation for Life) ကျတကယ့်တိုင်းဝေးပြည်ခြား ကျွန်းဒဏ်ခံအကျဉ်းသားတွေရှိသလို မြန်မာပြည်ကအကျဉ်းထောင် တွေထဲမှာပင် တစ်သက်တစ်ကျွန်းထောင်ဒဏ် (Life Sentence) ကျခံရသူတွေလည်း ရှိတတ်ကြ သည်။

ဗြိတိသျှအစိုးရလက်ထက်က တစ်ကျွန်းပို့ပြစ်ဒဏ်ကျ အကျဉ်းသားများကိုအိန္ဒိယပိုင် အက် ဒမန်ကျွန်း၊ ဖို့ဘလဲယားအကျဉ်းထောင်တွင် သီးသန့်ထားခဲ့ပါ၏ ။ လူဆိုးသူခိုးတွေထက် သူရိုက်ကိုလို နီအစိုးရအား

အန်တုဆန်ကျင်အာခံခဲ့သည့် မျိုးချစ်မြန်မာကြီးတွေပဲ ထိုသည့် တစ်ကျွန်းရောက်ကြ
တာများခဲ့သည်။ သုပဏ္ဏက ဂဠုနရာဇာ “ဆရာစံ”ကြီး၏ “တောင်သူလယ်သမား
အရေးတော်ပုံ” မှ မျိုးချစ်အာဇာနည်(၈၉၀)ဦးအထိ အက်ဒမန်ကျွန်းသို့
အပို့ခံခဲ့ရသည်။

ထိုကျွန်းစုမှာ ကျွန်းပေါင်း ၂၀၀ ကျော်ပါဝင်၍ စတုရန်းမိုင်ပေါင်း ၂၅၁၈
ကျယ်ပြီး ၁၈\၁၉ ရာစုများက ဒိန်းမတ်ပိုင်ဖြစ်သည်။ မြန်မာပိုင် နဂရေအင်္ဂု၏
တောင်ဘက် မိုင် ၁၆၀ ဝေး၍ မဒရပ်မြို့ တော်၏ အရှေ့ဘက် မိုင် ၇၀၀
ဝေးသည်။

၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ လွတ်လပ်ရေးခေတ်ရောက်သည့်အခါတွင်မူ
တစ်ကျွန်းပို့ပြဒဏ်အကျဉ်းသား များကို ၁၉၅၉ ခုနှစ်ဦးပိုင်း၌ ရန်ကုန်တိုင်းအတွင်း
ကိုကိုးကျွန်း(ခ) အုန်းကျွန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ ပြစ် ဒဏ်ခံစေခဲ့သည်။

“စံ၊စံရာထောင်ကျွန်း”ဝတ္ထုသည် အင်္ဂလိပ်လက်ထပ်
အက်ဒမန်ကျွန်း(ဝါ) ကပ္ပလီကျွန်းတွင် အခြေတည်ခဲ့၍ ထိုကျွန်းမှ
တစ်ကိုယ်တော်ထွက်ပြေးလာခဲ့သည့် မြန်မာတစ်သက်တစ်ကျွန်း အ
ကျဉ်းသားတစ်ဦး (စိန်)ဖိုး အကြောင်းဖြစ်၍ “ကိုကိုးကျွန်းထောင်ပြေးကြီး” ဝတ္ထုမှာ
(၂၉-၂၆၀) နေ့ ည ၁၁ နာရီတွင် ကိုကိုးကျွန်းမှထွက်ပြေးလာခဲ့ကြသည့်
တစ်သက်တစ်ကျွန်းအကျဉ်းသား “တင် ဖေ၊ ရဲရွှေ၊ မောင်မုတ်၊ မြဟန်”
လေးဦးတို့အကြောင်းဖြစ်သည်။

သူတို့ ဘာကြောင့်ပြေးသနည်း။

လွတ်ရော လွတ်မြောက်သွားခဲ့ကြသလား။

သူတို့တစ်တွေ၏ ဇာတ်သိမ်းခန်းကလေးက ဘယ်လိုတဲ့လဲ။

ကိုယ်တိုင်သာဖတ်၍ ကြည့်ကြ ပေရော။

(၄)

စာရေးဆရာသည် သူရေးတတ်သလိုရေးမည်။ ရေးနိုင်သလို ရေးမည်။ သူသည်ပင်လျှင် လူ့ လောကထဲမှ ထူးခြားသည့်လူသားသတ္တဝါတစ်စုံတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်မဟုတ်လား။

သူ့မှာလည်း အခြားသူများနည်းတူ သူ့စိတ်ကြိုက်တွေ၊ သူ့အာရုံသက်ရောက်ရာတွေရှိမည်။ ကြိုးကြိုးကြွကြွ ထက်ထက်သန်သန်စိတ်နေစိတ်ထားတွေရှိမည်။ အရာရာကိုကြည့်ရာ၌ သူ့ကိုယ်ခံ ဗီဇသန္ဓေစိတ်၏ ထူးခြားသည့်အသွင်က ရောင်ပြန်ဟပ်သည့်အတိုင်း မြင်မည်။ သူ့ပင်ကိုယ်သဘာဝ အတိုင်း စရိုက်ဓလေ့အတိုင်း ထင်ဟပ်မည်။

သို့ဖြစ်၍ ဆရာကြီးမြောင်းမြမောင်ကို၏ စာကလေးတွေ၌ မဖုံးနိုင်မဖိနိုင် ရုန်းရုန်းကြွကြွပေါ်လွင်နေတတ်သည်မှာ သူ “ရိုးဂုဏ်”သာပင် ဖြစ်မည်ဟုထင်သည်။

ဤသည်မှာလည်း သူ့ဘဝ၏ ထင်ဟပ်ချက်ဟုဆိုသော် ရကောင်းရာသည်။

ဆရာကြီး၏ ဘဝဖြစ်စဉ်အကျဉ်းကား ဤသို့တည်း။

စာရေးဆရာကြီး မြောင်းမြမောင်ကို “နာမည်ရင်း ဦးမောင်ကို” ကို အဘဦးစိန်ညိုဦး၊ အမိ ဒေါ်နော်ကဖြူတို့က (၁-၂-၁၉၁၉)တွင် ရခိုင်ပြည်နယ်၊ မြေပုံမြို့ ၌ မွေးဖွားခဲ့သည်။ ရခိုင်လူမျိုး ဗုဒ္ဓ ဘာသာဝင်ဖြစ်၏ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် ဥပစာသိပ္ပံတန်း (ISE) အထိ ပညာသင်ကြားခဲ့သည်။

၁၉၃၈ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်မြို့ အထူးစုံစမ်းရေးပုလိပ်အဖွဲ့ (စီ-အိုင်-ဒီ

စုံထောက်အဖွဲ့)၌ အငယ်ဆုံးစုံထောက်အရာရှိအဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့သည်။ ၁၉၃၉ ခုနှစ်တွင် အကျဉ်းဌာန၌ ထောင်မှူးအဖြစ် လျှောက်ထားသူ ၁၆၀၀ ခန့်အနက်မှ လက်ရွေးစင် လူ ၄၀ မှ ၁၂ ဦးကိုသာခန့်ထားရာ နံပါတ်စဉ် ၁ မှ ရွေးချယ်ခန့်အပ်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ (အသေးစိတ်ကို “သခင်လှမြိုင်ကို ဖမ်းခဲ့စဉ်က” ဝတ္ထု၌ တွေ့ရပါမည်။

ကျောင်းသားဘဝမှစ၍ ကျောင်းနံရံကပ်စာစောင်များ၊ နှစ်ပတ်လည်စာဆောင်များ၌ စာပေများရေးသား၍ လက်သွေးခဲ့၏။ ၁၉၅၈ တွင် သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်း၌ ထောင်အတွေ့အကြုံဝတ္ထုများကို စတင်ရေးသားလျက်ကလောင်စမ်းခဲ့သည်။ “သွေးသောက်”၏ ပင်တိုင် ကလောင်ရှင်တစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့၏။

“မြဝတီ”၊ “ငွေတာရီ”၊ “ရှုမဝ”၊ “စာပေဗိမာန်”၊ “ရှေ့သို့” စသည့်မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်များ၌ ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်၊ ဆောင်းပါးများကို စဉ်ဆက်မပြတ်ရေးသားခဲ့သည်။ စာပေဗိမာန်ထုတ် “ပြည်သူ့လက်စွဲ” စာစဉ်မှလည်းကောင်း၊ “သွေးသောက်”၊ “ရှုမဝ”စာပေတိုက်များမှလည်းကောင်း လုံးချင်းဝတ္ထုများကို တစိုက်မတ်မတ်ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့သည်။

“ဆင်ဖိုးထွန်း” ဝတ္ထုသည် ၁၉၇၀ ခုနှစ်တွင် “အလယ်တန်းကျောင်းသုံးစကားပြေ လက်ရွေးစင်”စာအုပ်၌ ကျောင်းသုံးစာအုပ်၏ ကော်မတီ၏ ပြဌာန်းသင်ရိုး၌ ရွေးချယ်ဖော်ပြခြင်း ခံခဲ့ရသည်။

ဆရာကြီး၏ “လမ်းမတော်ဖိုးတုတ်” ဝတ္ထုကို ဒါရိုက်တာရွှေခုံးဘီအောင်ကလည်းကောင်း၊ “လာလာလေလိုက်ခဲ့တော့”ဝတ္ထုကို ရှုမဝရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာ ရှုမဝဦးကျော်ကလည်းကောင်း၊ “ချစ်ရင် ဖြင့် ပြုံးပါကွယ်” ဝတ္ထုကို ပြည့်စုံရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာ ဦးပြည့်စုံ(သွေးသောက်ဦးကျော်ရိုး)ကလည်းကောင်း၊ ရုပ်ရှင်အသွင်ကူးပြောင်း ရိုက်ကူးရန် အကြိမ်ကြိမ်ကြိုးစားခဲ့ကြဖူးသည်။

အနုပညာမှော်ဝိဇ္ဇာဆရာကြီး ဘဘဦးသုခကိုယ်တိုင်ပင်လျှင်

မြောင်းမြမောင်ကို၏ “ဘဝစ ကြံ”အပါအဝင် ဝတ္ထုတော်တော်များများကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးဖို့ မကြာခဏကမ်းလှမ်းခဲ့ဖူးသည်။ သို့ ရာတွင် ထိုခေတ်ကာလအကျဉ်းထောင်တွင်း ရိုက်ကွင်းများကိုရိုက်ကူးရန် အခက်အခဲရှိမှုကြောင့် အထမမြောက်ခဲ့။

ဆရာကြီးမြောင်းမြမောင်ကို ကိုယ်တိုင်ကလည်း ပကတိအကျဉ်းထောင်၏ အငွေ့အသက်မ ပါပဲ အသက်မဝင်နိုင်သည့် သူ့ဇာတ်လမ်းများကိုပြင်ဆင်ပြောင်းလဲပေးရန် ခေါင်းမာမာငြင်းဆန်ခဲ့ သည်ဟု ဆိုပါသည်။

ဆရာကြီး“မြောင်းမြမောင်ကို”သည် လုံးချင်းစာအုပ် ၂၀ ခန့်နှင့်ဝတ္ထုဆောင်းပါး ၃၀၀၀ နီးပါး ရေးသားခဲ့သည်။ ဇနီးဒေါ်သန်းကြည်(သူ့ဝတ္ထုတွေထဲ၌ သူ့ဇာတ်လိုက်ကျော်“ရွှေမောင်”၏ မဟေသီ “မကြည်”ပခင်ဗျ။) နှင့်လက်ထပ်ခဲ့ပြီး ဒေါ်တင်တင်ကြူ၊ ဒေါ်တင်တင်ဝင်း၊ ဒေါ်တင်တင်လှ၊ ဒေါ်နိုင် နိုင်စိုးနှင့် ဦးအောင်ကျော်မိုး သားသမီး ၅ ဦးပွားစီးခဲ့၏ ။

၁၉၅၈ တွင် ထောင်မှူးကြီး၊ ၁၉၆၄ တွင် ထောင်ပိုင်ကြီးအဖြစ် နိုင်ငံ့တာဝန်များကို အဆင့် ဆင့်တိုးမြှင့်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ ၁၉၇၂ တွင် ရွှေဘိုအကျဉ်းထောင်၊ ထောင်ပိုင်ကြီးအဖြစ်မှ အငြိမ်း စားယူခဲ့သည်။ (၂၃-၆-၉၁) တွင် ရွှေဘိုမြို့ ၊ ဘူတာရပ်ကွက်ရှိနေအိမ်၌ ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။

*

(၅)

“စာရေးတယ်ဆိုတာ သိပ်မလွယ်လှဘူး။ တရေးထဲရေးနေမှ

အကွက်ဆိုက်တာ။ ဥပမာ ... စက်ချုပ်သမားတစ်ယောက်မယ် အင်္ကျီ
စတွေအရောင်မျိုးစုံရှိတယ်။ ဒီတော့ အင်္ကျီစတွေကို ဘယ်
အရောင်နဲ့ဘယ်အရောင်စပ်ပြီး အင်္ကျီချုပ်ရင်ကောင်းမယ်။ ဘယ်ပုံအင်္ကျီဆိုရင်
မျက်စိပဒေသာ ကောင်းမယ်ဆိုတာ ကိုယ်က အစပ်တဲ့အောင်လုပ်နိုင်မှ တခြားလူက
လိုလိုချင်ချင်ရှိမယ်။ အဲ ... မ စပ်တတ်၊ စိတ်ကူးမမိရင် အင်္ကျီဖြစ်တောင်
လူကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး။ စာရေးတာလည်း ဒီနည်းပဲ”

ဆရာကြီးဒဂုန်ရွှေမျှားက ကျွန်တော့်အား သင်ကြားနေပါသည်။
ကျွန်တော့်မှာ ဝမ်းသာ၍ မ ဆုံးတော့ပေ။

ထိုအချိန်တွင် ဆရာကြီးဦးရွှေဥဒေါင်းနှင့် ဆရာဦးပြည့်စုံတို့က
ဆရာကြီး၏ ရန်ကြီးအောင် ဝတ္ထုကို စစ်ကိုင်းအေးလွင်ပြန်လည်ဖော်ပြပုံကို
စကားလက်ဆုံကျနေကြသည်။

ဒေါ်ခင်လတ်က တစ်နေရာကပြုံး၍ နားထောင်နေသည်။

ဆရာကြီးဒဂုန်ရွှေမျှားက သူ၏ အော်တိုစာအုပ်၌
ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်းရေးထားသည့် “လူ တိုင်းသည်
ရည်ရွယ်ချက်ထားသင့်ပေသည်” ဟူသည့်အင်္ဂလိပ်လိုရေးထားသော လက်ညှိုးခန့်အ
ရည်စာနှစ်ကြောင်းကို ကြည့်နေရာမှ ကျွန်တော့်အား ထိုးအပ်နေပြန်သည်။

“အလဲ့ ... ငါလည်း ခေတဲ့အကောင်မှ မဟုတ်ပဲလား။

ဆရာကြီးဒဂုန်ရွှေမျှားရဲ့ စာအုပ်မှာ တောင် ထိပ်သီးစာရေးဆရာကြီး
ရွှေဥဒေါင်းနောက်ကရေးရတဲ့ကောင်ပဲ”

မိမိကိုယ်မိမိ စိတ်ကြီးဝင်သွားလေသည်။ တစ်ချိန်တည်းပင်
စာတစ်ပုဒ်ကို သွားသတိရပြန် သည်။

“နုမှာငါးရာ၊ ရင့်မှာတစ်ကျိပ်”

နောင်လာရစ်သောင်း၊ ဘုရားပေါင်း

ထိုဘုရားနောက်၊ တို့နှစ်ယောက်”

ထိုကဲ့သို့ သံချပ်ထိုး၍ ကွေးနေအောင် က နေသူနှစ်ယောက်မှာ
အရက်မူးနေသူ အရက်သ မားနှစ်ဦးသာဖြစ်ပါချေ၍ ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်းနှင့်ကပ်၍
နေရသောကျွန်တော်မှာ တို့နှစ်ယောက် ဘု ရားလောင်းနှင့် တူလှချေ၏ ... တဲ့။

ဟုတ်ကဲ့ ...။ သူ့ခေတ်သူ့အခါက “မခေခဲ့သော” တို့ဆရာကြီး
“မြောင်းမြမောင်ကို” က သူ့ စာ၊ သူ့ဘဝ၊ သူ့ဝန်းကျင်ကို ထိုသို့နှယ်ချစ်စဖွယ်
တို့ထိမှတ်တမ်းတင်ခဲ့ဖူးပါသည်။ သူ့စာတွေက လည်း မခေ။ သူ့ဘဝဝန်းကျင်
စာပေအသိုင်းအဝန်းနှင့် သူ့ဆရာတွေကလည်းမခေ။ သူ့ဘဝအတွေ့ အကြုံ၊
အတွေးအမြင်တွေကလည်း မခေ။

ထို“ခေသူမဟုတ်”သည့် စာရေးဆရာကြီး၏ စာငါးပုဒ်ကို
တစ်ထိုင်တည်းအရသာရှိရှိ မျက်စိ စားပွဲထိုင်၍ တစ်ဝတစ်အီ ပွဲတော်တည်ရမည့်
စာဖတ်သူလောက်ကံကောင်းသူကား မရှိလေပြီ။

မေတ္တာဖြင့် ...

ဇေယျမင်းသျှင်

*